

TOESPRAAK

Dames en heren, genodigden, jongens en meisjes, allen van harte welkom!

Het zijn roerige tijden.

Het is alsof ik mijn grootvader hoor praten, en nu zeg ik het ook.

Maar het valt niet te ontkennen dat we in een onrustige tijd leven.

Op heel veel plekken in de wereld is sprake van geweld, onderdrukking en onveiligheid. De verschrikkelijke beelden op televisie maken diepe indruk op ons allemaal.

Mensen, zoals u en ik, die huis en haard ontvluchten, gedwongen door omstandigheden die zij niet zelf hebben veroorzaakt.

Vaders, moeders, ouderen en kinderen zijn de dupe van al die onrust en bedreigingen.

Onrust is jammer genoeg van alle tijden.

Ook in Sliedrecht was daarvan sprake.

In de laatste oorlogswinter begon in het doolhof van De Biesbosch het verzet tegen de Duitse bezetter.

In een onbegaanbaar gebied - voor wie het niet kende - kwam een verbinding tot stand van bezet naar bevrijd Nederland en weer terug: het begin van de crossings.

Dappere mensen waagden hun leven voor de vrijheid van ons land.

De meesten van ons waren toen nog niet geboren, maar toch weten we allemaal wat zich in De Biesbosch heeft afgespeeld.

Dit jaar, 2018, is het 74 jaar geleden dat het crossingswerk werd verricht.

De eerste officiële herdenking was in 1985, een initiatief van de Stichting Februari 1941 die de organisatie heeft overgedragen aan het nationaal Comité 4 en 5 mei en dat wordt uitgevoerd door de leerlingen van de Henri Dunantschool.

Sinds mijn benoeming in 2012 tot burgemeester van de gemeente Sliedrecht, ben ik betrokken bij deze herdenking.

Ik vind dat belangrijk.

Herdenken doet ons stilstaan bij vrijheid en veiligheid en doet ons beseffen hoe dankbaar we daarvoor moeten zijn én blijven.

Dat we niet vergeten wat er is gebeurd. Want vrijheid is geen vanzelfsprekendheid.

Het Crossline monument is een blijvende herinnering aan de laatste oorlogswinter, de winter van 1944/45.

Een herinnering aan het levensgevaarlijke crossingwerk dat werd gedaan door 21 mensen die met elkaar 374 crossings gemaakt hebben in een half jaar tijd.

Het monument aan het Albrechtplein, genoemd naar de illegale verzetsgroep 'Albrecht', is een mooi en passend eerbetoon aan deze mensen die voor onze vrijheid streden.

Dat wij hier ook dit jaar weer samen met onze gedachten bij de crossers en hun nabestaanden zijn, vervult mij met trots.

Dat is ook de kracht van ons dorp: betrokkenheid en saamhorigheid tonen.

Dat laten we zien bij hoogte- en bij dieptepunten.

Als we feest vieren, zoals straks op 5 mei, maar ook als we herdenken, zoals vandaag.

Dat de jongere generatie actief betrokken is bij het levend houden van de herinneringen aan de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog doet mij goed.

Ik ben blij dat er weer een groep uitstekend voorbereide leerlingen klaar staat om het Crossline monument te adopteren. En ik vind het fijn dat u allen hier vandaag aanwezig bent om daarvan getuige te zijn.

In 1985 werd het Crossline monument voor de eerste keer geadopteerd door leerlingen van de Henri Dunantschool.

Vandaag krijgt de overdracht voor de 33ste keer een vervolg. Een waardevolle traditie die, als het aan mij ligt, nog lang zal blijven bestaan.

De offers die gemaakt zijn voor onze vrijheid mogen we niet vergeten.

Uw aandacht en belangstelling benadrukken eens te meer het belang van deze herdenking.

Zo worden de crossers in levende herinnering gehouden.

Zo worden we blijvend herinnerd aan onze vrijheid.

Voordracht gedichten

Vertrek naar Cross-line monument

Slotwoord burgemeester bij het monument:

Het beeld dat jullie adopteren en waar jullie voor zorgen heeft alles te maken met vrijheid.

Er zijn mensen in de Tweede Wereldoorlog gestorven voor de vrijheid waar wij vandaag met z'n allen van kunnen genieten.

Zulke offers mogen we niet vergeten.

Met het monument denken we aan alle mensen die gevochten hebben en zijn gestorven.

Jongens en meisjes, dames en heren, we hebben een mooie en bijzondere ochtend achter de rug.

Het is goed dat het cross-line monument zo'n belangrijke plaats inneemt bij onze jeugd. Het is goed dat we niet vergeten.

Net als voorgaande jaren vond ik het een eer om hierbij aanwezig te mogen zijn.

In de overtuiging dat het monument ook dit jaar weer in goede handen is, gaan we nu uit elkaar.

Maar niet zonder groep 8 te bedanken en groep 7 heel veel succes te wensen!

Graag tot volgend jaar!